

MUKADDİME-6

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (6.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bir başlık açacağız. Bu başlığımız *“Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?”* ayetinden sonra Kur'an-ı Kerim'den müminlerin imanî kimliklerinden ve Kur'an adamı olmalarından dolayı müjdelenmeleri gerektiğini anlatan ayetler okuyacağız. Böylece müminlerin kendi içlerine kapanıp matem tutmalarının, ağıt yakmalarının yanlış olduğunu, ölümlerinde bile Uhud'daki şehitler gibi tebessüm eden çehre sahibi olmaları gerektiğini Kur'an'ımızdan anlamış olacağız.

İsra suresinin 9, Zümer suresinin 17-18, Yunus suresinin 62-64. ayetleri. Bu ayetler mümin olan insanlara dünya ve ahiret hayatının müjdeli geçeceğini vaat ediyor. “Allah kesinlikle en doğruyu söylüyor, Allah'tan başka hiç kimse en doğruyu söylemez” sözüne iman ettiğimize göre, “müminlere müjde olsun” diyorsa Allah, ben müjdelenmiş bir insanım. Bu müjdelenmişliğim de herhangi bir şekilde, öldükten sonra cennete gidince orada hurilerle buluşunca filan değildir. Ben Kur'an'la bulduğum günden itibaren müjdeli bir insanım. Şu kadar ki, yer yer bu müjdem imtihanım olarak beni sıkıntılara düşürebilir. Müjdemim bedelini Allah üzerimde imtihan olarak yansıtabilir. Ben mümin olarak buna da hazırım zaten, diyoruz. Bu ayetlerin numaralarını ve sureleri öğrendik. Böyle bir tefekkür için bunları inceleyebiliriz.

Müslüman olarak, ümmet-i Muhammed'den bir insan olarak yeryüzündeki bu hayatı acaba nasıl algılamam lazım? Ben babalarımın-dedelerimden ne devraldım? Benden sonraki kuşaklara ümmet-i Muhammed olarak dinimi nasıl devredeceğim sorusuna cevap bulmadan önce altyapıyı hazırlıyoruz. Bu altyapımızda çok önemli bir ayrıntı var. Bu ayrıntıyı not olarak da yazalım, yarın konuşmaya başlarken bir yerde veya bir meseleyi anlamaya çalışırken bu gerçeği unutmamalıyız: Kur'an, insanların eceli olduğu gibi ulusların, milletlerin de eceli olacağından söz ediyor.

Ahmet isimli bir Müslüman ve Hans isimli bir gâvur. Ahmet veya Hans; Allah bunları insan olarak yarattı ve ikisine de bir ecel takdir etti. Hans 75 yaşında ölecek, dedi. Ahmet de 76 yaşında ölecek. Şimdi kadere imanımızı ve Rabbimizin üzerimizdeki kudretini test edelim.

Allah, Hans denen kâfire 75 yaşına kadar yaşayacak diye ecel takdir buyurduysa yeryüzünde kâfir veya Müslüman bir insanın ecelinden bir saat önce ölmesini sağlamak mümkün müdür? Bir saat fazla yaşamasını sağlamak mümkün müdür? Neye iman ediyoruz biz; ecel ne ileri gider ne geri gelir, böyle iman ediyoruz. Niye? Çünkü Ahmet'in, Hans'ın, Ali'nin... herkesin bir eceli vardır. Bu ecel bir dakika uzamaz-kısalma diyoruz. Ecele imanımız var. Dolayısıyla “ben şu insanı öldüreyim kurtulayım” diyemem. “Ben öleyim kurtulayım” diyemem. Niye? Allah'ın eceli gelmeden olmaz bu iş. Böyle inanıyoruz.

Şimdi dönelim, kitabımız Kur'an'ı farklı üç ayetten dinleyelim. Allah Teâlâ, “milletlere de ecel takdir ettik biz” diyor. İleri geri oynatamazsınız bunları; Roma uygarlığı bir millettir. Allah bunlara bir ecel takdir buyurdu. O eceli gelmeden kimse onları deviremedi. Firavunların da eceli vardı. O ecel süresince istedikleri gibi yaşadılar. Çünkü onlara insana yaşama hakkı tanıdığı, ecel belirlediği gibi Allah, milletleri de bir ecele yaşatıyor. Ümmet-i Muhammed de Bağdat'ta medeniyet kurduğu zaman bir millettir. Millet olarak şu kadar sene yaşadı. Osmanlı'nın da şu kadar sene yaşayacak eceli vardı.

Bunun bir kısmını delikanlı gibi yaşadı, bir kısmını hacı amca gibi yaşadı, bir kısmını da morgda yaşadı, sonra da öldü.

Allah için dini önemli, o dinin günübürlük nöbetçi-görevlisi önemli değil. Allah onları gönderdi, öbürlerini getirdi. Moğollar'ın nöbeti geldi, küfür tarafının nöbetçisi oldular, nöbetleri geldi Müslüman oldular; Müslümanlığın nöbetini tuttular. Bugün Batı uygarlığı diye bir blok olarak da anabiliriz uygarlığı, Amerika diye de anabiliriz, İngiltere diye de anabiliriz. Bunların da bir eceli var. Bu eceli gelmeden Selahaddin gelmez. Bizans'ın eceli geldiği için Allah, Fatih'i gönderdi. Bu da gösteriyor ki, "hasta ölse de kurtulsam ben" diye evdeki hasta bakıcılar dua ediyor diye hasta ölmediği gibi ya da iyileşsin diye dua ettikleri zaman iyileşmediği gibi milletleri de Allah bir insan gibi görüyor; Müslüman'ını da kâfirini de. "Müslümanlar'ı çok bunalttılar" diye kâfirleri imha etmiyor. İngiltere'yi ortadan kaldırmıyor, kaldırmadı; bir kanunu var, bir düzen var. Bu düzeni gerçekleştirecek Allah.

Âraf suresinin otuz dördüncü ayetini dinliyoruz. Bu hakikati anlayalım diye; İngiltere nedir, Amerika nedir? "Nerden çıktı bu İsrail... Soyu sopu belli değil devlet olarak. Bütün dünyanın hâkimi gibi duruyor... Mescid-i Aksa'nın duvarının dibinde bu melun ne yapıyor..." diye düşünüyoruz ya; ya bunu medyanın bize verdiği taşıma bilgilerle anlamaya çalışacağız, (Ürdün'ün ne kadar tankı var, İsrail'in ne kadar; demek Ürdün mağlup. Filistinliler'de tüfek var, bunlarda lazerli silah var; Filistin mağlup) yani bunları Allah'ın üç-beş sene ömür biçtiği üç-beş insan üzerinden hesap edeceğiz ya da âlemlerin Rabbi olan, şeytanı bile kendi düşmanı olarak yaratıp aramıza sokan Allah'ın ayetlerinden anlayacağız.

Allah'ın ayetlerinden anlarsak, onun Arş'ından baktığı gözle bakınca olaylara, gayet rahat kavrarız ne olup bittiğini. Kendimizi kahredip perişan etmeyiz. Ya da dediğim gibi, internetten bilgi toplayacaksın... Ne çıkarsa bahtına, o bilgiye göre kendini sürükleyip helak edeceksin.

Araf suresinin otuz dördüncü ayeti. Rabbimiz o kadar net, o kadar açık konuşuyor ki. Elhamdülillah! Böyle kitabımız var diye biz nasıl mutlu olmayız!

لَا يُؤْتِيهِمْ مِّنْ رَّبِّهِمْ فَآيَةً فَآيَةً "O ümmetin eceli geldiğinde..." وَكَذَلِكَ أَمْرٌ أَجَلٌ "Her ümmetin de bir eceli vardır." ...بِرَّاسْتَأْذِينِ سَاعَةٍ وَلَا يَسْتَأْذِنُونَ "Bir saat öne veya geriye geçemezler."

Demek ki İngiltere'nin zeval vakti, Batı medeniyetinin zeval vakti gelmeden bir saat önce Fatih'in devirebileceği bir sur yoktur. Vakti geldiyse de o milletin, bir saat daha fazla duramazlar. Her sözü söylenecek son gerçek söz değil mi Allah? Evet, öyle.

Her ümmetin bir eceli var; insan gibi. İnsanın şu kadar sene-saat-saniye diye takdir edilmiş eceli, ömrü bulunduğu gibi ümmetlere de ömür biçmiş Allah. Ve hiçbir şekilde bu ömürden bir dakika ileri veya geri götürülmesi mümkün değil, tıpkı insanlarda olduğu gibi. Nasıl ki insan bir saat ileri gidemiyorsa ümmetler yani milletler de bir santim ileri veya geri gidemezler. İnsanın da eceli var. Milletlerin de eceli var çünkü dünyanın da eceli var. **Ecelli bir dünyada ecelsiz millet olamaz, ecelli milletlerin ecelsiz insanı olmadığı gibi.**

Kur'an buna farklı yerlerde farklı üsluplarla işaret ediyor. Araf suresinin otuz dördüncü ayeti bunu çok açık bir dille söylüyor. Nöbetleşerek bu dünya. O ayeti de göreceğiz. Allah Teâlâ'nın yeryüzünde uyguladığı, Müslümanlar'ın bile istisna tutulmadığı, 'sünenullah' dediğimiz Allah'ın kanunlarından biri de nöbetleştirme kanunudur.

Hicr suresinin 4-5. ayetlerini okuyalım:

“Biz bir yöreyi helak etmeyiz. Muhakkak onun bir yazılı kaderi vardır. O kader vakti gelince helak ederiz.”

Mümin, “İsrail helak olsun” diye beddua etmeli. Yoksa imanı şüpheye girer, İsrail’den memnun musun diye. Ama Allah ne zaman kaderini yazdıysa İsrail’in, o zaman devrilecek. Sen onu devirmekle mükellef değilsin. Onun varlığından mutlu olup olmadığını meleklere ispat etmekle mükellefsin.

Madem Allah, وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ “hepsinin yazılmış bir kaderi var” diyor.

“Hiçbir ümmet, Allah’ın yazdığı kaderi ileri geri alamaz.”

Çünkü dünyanın eceli var. Dünya üzerinde kıtaların, her şeyin bir eceli var. Milletlerin eceli var. Milletleri oluşturan insanların eceli var. Ecelli insanlar, medeniyet kurup onu ecelsizleştiremezler.

Vakti geldiği için Nuh tufanı yaptı Allah. Vakti geldiği için Lut aleyhisselamın kavmini helak etti. Vakti geldiği için bir medeniyeti helak etti Allah, bu da bir başka medeniyetin doğum tarihi oldu. Müslümanlar olarak biz medeniyetimizin yeniden doğup insanlığı kuşatması için çalışırız gayret ederiz. Allah’ın yarattığı vakitte o doğar. Biz ise ebeliğine ve hizmetine hazır olarak yaşayıp onu görmeden ölse bile hiçbir sakıncası yok. Vazifemiz onun doğumunu sağlamak değildi, doğması için mücadele etmektir. Ne zaman doğacağını, ne zaman öleceğini Allah kararlaştıracak. Allah’ın rab ve ilah olması bu demektir. Kullar kendi kendilerine kendi ecellerini yazamadıkları gibi medeniyetlerin, milletlerin de ecelini yazamazlar. Yaratan da Allah, öldüren de Allah olur, insanı da medeniyetleri de.

“Bu kadar zalimlik olur mu be? Gayretullaha dokundu! Çocukları öldürüyorlar! Filistin’de, Suriye’de çocukların üzerine bombalar atıyorlar!” Bize göre o çocuğun üstüne varil bombası atanın, göklere kadar çıkarılıp oradan aşağıya fırlatılması lazım. Hem de havada benzinle tutuşturacaksınız. Aşağı inene kadar yansın bir de. Anca rahat ederiz. Kıyma makinesine soksan rahat edemezsin. Bunlar yaşıyor hâlâ hem de güçlü yaşıyorlar. Bize göre birkaç kere daha olmalıydı Nuh tufanı. Nahl suresinin 61. ayeti, bir sorunun cevabını veriyor.

Kimi ne zaman helak edeceğini sana mı soracak Allah? Senin canını her sıkını öldürdü, helak etti. Ne olacak peki? Kimi kiminle imtihan edecek o zaman Allah Teâlâ? Mümin, Nahl suresinin altmış birinci ayetini iyi hesap eder.

“Zalimdirler diye Allah insanları hemen cezalandıracak olsaydı...” مَا تَرَكَ “...O zaman dünya üzerinde hiçbir canlının kalmaması gerekirdi.”

Çünkü zulmeden zalim kadar ona karşı tedbirli olmayan mazlumda da suç var. Bebekleri zalimlerin kucağına atanlar, siyasî dirlik ve düzen sağlamayanlar, ümmeti birliksiz, halifesiz bırakanlar, buna ses çıkarmayanlar, İslam’ı bir köşesinden tuttuğu için iyi Müslüman olduğunu düşünenler, eğitimi sadece bir yerde oturup bir kitabı okumaktan ibaret zannedenler, İslam’ın ahlakı olmadan sadece siyasetiyle bir şey yapacağını, cihadı sadece kılıç kuşanmak, tank kullanmak zannedenler de helak olması gerekenler arasında değil mi?

وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى “Ama Allah tayin edilmiş vaktine erteliyor her şeyi.” Tayin edilmiş vaktine erteliyor. فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ “O vakti, eceli gelince...” وَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَأْخِرُونَ “...bir saat ileri-geri yok.” Nahl suresi altmış birinci ayet.

Rabbimiz Arş’ından izliyor. Zalimi, mazlumu, öldürülen bebekleri ve herkesi görüyor. “Peki, Allah niye bu bebekleri öldürenleri helak etmedi?” Musa aleyhisselam gelene kadar öldürülen bebeklerden dolayı niye firavunu helak etmedi? Helak etseydi Musa’nın gelmesine gerek kalmayacaktı. Kendi mülkünde Allah bize hesap mı verecek? İnsanlar, bebeklerin ölmemesi için, medeniyetlerin helak olmaması için, camilerin bombalanmaması için uykusuz kalmaya ve böylece Allah’ın rızasını kazanmaya, cihat sevabı kazanmaya ne diyecekler peki? Her yanlışın cezası olarak Allah bir helak gönderecek de ne olacak sonra? Kim cihat edecek? Kim kulluk yapacak?

Madem her hatayı Allah helak ile cezalandıracak, imtihan ne ile olacak? O zaman Haricîler’in anladığı gibi kebari işleyen herkesin de helak olması lazım.

O zaman Allah’ın canlıların hepsiyle helak etmesi lazım. Ama mülk onun olduğu için kulları nasıl anlar, nasıl dere bakmadan onun koyduğu kanunlara göre tam adaletle ve tam rahmetiyle muamele ediyor. Kazananlar kazanıyor, kaybedenler kaybediyor.

Tekrar bu ayeti okuyoruz:

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

Her zulümden dolayı Allah hemen cezasını verecek olsaydı kullarının, zaten Şit aleyhisselam zamanında helak olurdu insanlık, bir şey kalmazdı. Çünkü hep putperestti insanlar. Veyahut da Peygamber’ine taş attıkları zaman müşrikler, “benim intikamımı al ya Rabbi” deseydi Peygamber’i ve o nesiller helak olsaydı şimdi zaten insanlık kalmayacaktı ki. Kıyamet ne zaman kopacaksa ta en başından kopması lazımdı o mantıkla bakıldığında.

Ama Rabbini iyi tanıyan, yaratılış maksadını herkesten iyi bilen o رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ne dedi: “Belki bunların nesillerinden biri gelir de, ‘lâilâheillallah’ derler, azap olmasın bunlara.” Hâlbuki Peygamber’e taş atmak, göklerin taş olarak kafasına düşmesini gerektirecek kadar büyük bir suçtu Taif’te.

Bunun için kardeşlerim, Araf suresinin 34. ayeti, Hicr suresinin 4-5. ayetleri, Nahl suresinin 61. ayeti; Ahmet’in ömrü olduğu gibi Asr-ı Saadet’in de bir vakti olduğunu gösteriyor. Mehmet-Fatma gibi Roma’nın da bir zamanı varmış demek ki. Veysel ağabey gibi Moğollar’ın da bir zamanı varmış. Biz sadece kendi perspektifimizden, kendi penceremizden ve bireysel-ulusal menfaatimizden bakarsak bunu anlayamayız. Mülkün sahibi Allah’ın Kur’an’ı ile bakanlar bunu çok rahat anlarlar. Bu “ben şehit olayım, devam devam etsin” ruhunun alt yapısıdır. Ben öldükten sonra ne kıymeti kaldı ki diyenler bunu anlayamazlar. Ben emekli olmadan her şeyi göreyim diyenlerin kapasitesi değildir bunu anlamak. Ben bir taş olayım da bu duvar örülsün, mümin gençler üzerime bassınlar, Allah yolunda ilerlesinler diyebilen hoca efendiler bunu anlar. Böyle düşünenler, Allah’ın davasına hizmet ederek giderler.

Bütün zamanların ve mevcudatın rabbi olduğu için Allah, firavun ailece altı-yedi asır hüküm sürmüş olsa bile o büyük mevcudatın içerisinde bir nokta bile değildi firavunun bütün varlığı. Allah böyle baktığı için yüzde yüz adil, yüzde yüz rahmetiyle ve yüzde yüz hikmetiyle muamele ediyor. Ama biz elimiz acır etkileniriz, üşürüz etkileniriz, çocuk ağlar da ağlamasından etkileniriz; duygusalız biz. Biz organlarla düşünüyor, organlarla yaşıyoruz. Bizim nabzımız var, tansiyonumuz var. Hâşâ, Allah için geçerli şeyler değil bunlar. Tansiyon yükselmesi insanda oluyor. Nabız insanda düşer. İnsanın kararları da nabızı gibidir. Bağırır çağırır, mırıldanmaya başlar. Tansiyona göre gözü açılıyor veya kapanıyor. Allah azze ve celle, o önceki derslerde saydığımız özelliklerin sahibi olan Allah, Esmâü'l-Hüsna'nın sahibi olan Allah ise bizim gibi değil. Nahl suresinin 61. ayetinde olduğu gibi, Araf suresinin 34. ayetinde olduğu gibidir Allah Teâlâ.

Herkesin ömrü var, kedinin de ömrü var, milletlerin de ömrü var, uygarlıklar da ömürlüdür. Nitekim hangi uygarlık Âdem aleyhisselamdan beri devam ediyor? Hangi dinden, hangi milletten olursa olsun bir zaman sonra zirveden aşağıya iniliyor. Ama insan istiyor ki biz madem bu ayetleri öğrendik, haftaya Amerika devrilmiş olsun, şunun bir uygulamasını görelim. Eğer dünya, insanlığın imtihanı senden ibaretse vallahi haklısın, yemin sana. Madem sensin dünyanın varlık sebebi, haklısın, hemen devrilsin. Sen ne kadarsın; hacmin, cirmin ne? Hümanizm safatasına çok inandık. İnsan olarak her şeyi dileriz, yaparız; bu safata kargaşası içerisinde biraz ölçümüzü kaçırdık kardeşler.

İbrahim suresinin 42. ayetini kolesterol testi olarak kullanacağız kardeşlerim. İmanımızı hücrelerimizde ve damarlarımızda dolaşan bir kan gibi kabul edelim. Vücuttaki kanın yağlılığı ve sıvılığını ölçüyor ya kolesterol, bu İbrahim suresinin ayeti, 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen herkese; herhangi bir yerdeki Müslüman katliamını, insanlık zayıyatını gören ve yüreği perişan olan her mümine sorusudur Allah'ın. Şimdi bu sorunun altyapısını mütalaa edelim: Mülk kimin? Allah'ın, celle celâlühü. Biz kimin mahlûkuyuz? Allah'ın; Hâlîk'ımız Allah, celle celâlühü. İslam kimin dini? Allah'ın. Bu insanlara bu kadar büyük zulümlerin yapıma nedenleri ne? Müslüman olmaları.

İslam'ın sahibi kim? Allah. Bunlara niye zulüm yapılıyor? Allah'a teslim oldukları için. Nereden tutarsan tut bunaltacak, beyin çatlatacak, kafatasını patlatacak kadar endişe verici bir ortam var. Buruc suresinde Allah Teâlâ: *وَمَا تَقْمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ*: "Hamîd ve Azîz olan Allah'a iman ettikleri için bu insanlar ateş çukurlarına atılıyor" diyor. Bütün bunları mümin olarak seyrediyorum ben. Şeytan, "Uhud hikâyeleriyle uğraşma zamanı değil, bak Müslüman öldürülüyor şurada" diyor ikide bir, bizi bunaltıyor. Kaya gibi bir iman lazım ki şeytan onu sarsmasın.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخَّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ

"Sakın Allah'ı zalimlerin yaptığı şeyleri görmüyor, anlamıyor, takip etmiyor yani gafil zannetmeyisin... O, zalimleri gözlerin korkudan dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor."

Kıyamet günü. Başımızda kaynayan bu kazanları Allah görmüyor mu, diyen birisi demek ki - hâşâ- Allah'ı gafil zannediyor.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا "Allah'ı gafil zannetmeyisin."

Gaflet ne demek? Bir şeyi görmemek, görüp anlamamak, dalgınlığa vermek. Allah'ı öyle zannetmeyisin!

إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ “Allah, gözlerin dışarı fırlayacağı güne erteliyor bu işleri.” Çünkü Nahl suresinde ne demişti: Allah her zulmün hesabını sorsa hayat biter dünyada. Her ağlayan çocuktan dolayı bir köyü helak etse Allah, o zaman dünyada hayat bitecek.

Demek ki biz, لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ günü için çalışan insanlarız. Gözlerin dışarı fırlayacağı gün üzerinden çalışıyoruz biz. O gün gözü dışarı fırlayanlardan olmamak için çalışıyoruz. Bize zulmedenlerin hesabının o gün görüleceğini düşünüyoruz. Yalnızca Peygamberi aleyhissalatu vesselam Kâbe'nin yanı başında namaz kılarken sağdaki soldaki çöpleri onun üzerine atmaya çalışanlardan intikam alsaydı Allah, herhâlde kâinat bir daha tek bir ot bitiremeyecek hâle gelirdi. Namaz kılan Peygamberi'nin üzerine pislik atmaya çalışan o kadını cezalandırsaydı Allah, bu dünyada hayat biterdi. Ebedî azapla hesap sormaya hazırlanıyor Allah. **Ebedî ceza takdir etmiş bir Allah'ın planını bir gün içinde öğrenmek isteyenler acele ediyorlar. Binlerce insanın şehadet sevabı yakalamasına engel oluyorlar.** Milyonlarca kulun mücahit olarak Rabbine kavuşmasına engel olmaya çalışıyorlar. Plan Allah'ın planıdır. Bu planı anlayamamak gaflettir. Kendisi gafil olan, hâşâ Allah'ın da gaflette olduğunu mu zannedecek?

Olup bitenlere, zulme, isyana, hataya karşı ebediyen rıza gösteremeyiz. Maazallah! Hiç rıza gösteremeyiz. Aksine cihat ederiz. Tek bir çocuğun, hatta değil varil bombası üzerine atıldığı için, tek bir çocuğun emeceği süt on dakika geciktiği için bile ağlamasına tahammül edemeyiz. Biz ümmet-i Muhammed'iz. Âlemlere rahmet için gelmiş bir Peygamber'in ümmetiyiz biz. Bebekler, altı temizlenmediği için bile iki dakika ağlasın istemeyiz; ağlamaması için çalışır çırpırız. Ama takatimiz ve gücümüz, kudretimiz yetersiz kalır da veya bizden önceki nesillerin tembelliği yüzünden bir sıkıntıya düşersek bunun hesabı sorulmayacak bir cürüm olarak kaldığını da düşünemeyiz. Böyle bir şeyi düşünmek imanımız açısından sıkıntı olur.

Oturup olayları tahlil ederken, ümmet-i Muhammed'in müstakbelini, mevcut hâlini ya da dünlerini düşünürken “oldu bitti, o dosyalar kalktı rafa” diyemem. Müslümanlık, sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin kabrine gidip gözyaşı dökmek dini midir? Kâbe'de tavaf etmek dini midir? Kurban Bayramı'nda kurban kesmek dini midir? İbrahim suresinin 42. ayeti kadar Müslüman'dır herkes. Yanlışlıkla ezilmiş bir karıncanın bile hesabını soracak Allah'ın varsa senin, tam müminsin. Bir mümin espri olsun diye, vahameti anlatmak için bile “yüz binlerce insan boşuna öldü gitti” derse bu söz dahi tehlikelidir.

Allah, yarattığı kedilerin bile hesabını soracağı bir güne davet ediyor bizi de imanlı, secdeli, tesettürlü, sakallı, Allah korkusu ile kalkıp gözyaşı dökmüş ve teheccüt kılan insanlar belki de sabah namazını kılarken kâfirler tarafından öldürülecek, kanlar içinde kalacaklar da Allah Teâlâ bunun hesabını sormayacak; öyle mi? Biz alışmışız, marketten çıkarken fişini alacaksın ya parayı orada vereceksin. Hep böyle market hesabına alıştığımız için de لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ gününü idrak edemiyoruz. Sorun burada kardeşlerim. Allah market işletmiyor, hâşâ. Fiş al-ver yok öyle. Allah'ın mülkünde bir hesaplaşma günü var. Nahl suresine tekrar dönüyoruz. Eğer öyle bizim istediğimiz gibi hemen hesap sorulacak olsaydı o zaman dünyada ot bile kalmaması lazımdı. Mülk Allah'ındır. O ne zaman, nasıl, ne kadar dilerse o kadar olacak.

Ey Amerika! وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ Benim kendi ecelimi bilmediğim gibi senin de ey zalim uygarlık, senin de ecelini bilmiyorum. Ama vallahi billahi, bütün kâinat düzeyindeki kudret kadar yemin olsun Allah'a

ki ecelin var senin. Benim kitabımın şakası yok çünkü. Bir saniye geciktiremeyeceksin. Buradan oralara müminler gitmeden önce kendi elleriyle, kendi kudurttuklarıyla o medeniyeti yıkacaklar Allah'ın izniyle.

Allah, **يُخْرِتُونَ بِأَيْدِيهِمْ** kendi elleriyle o toprakları helak edecekler, buyuruyor. Bütün kâfirlerin kesin ve mukadder sonudur bu. Medeniyetlerini kendileri yıkacaklar, zahmet etmeyecek Müslümanlar Allah'ın izniyle.

Kur'an'ımızın sıradan ayetlerinden bunlar kardeşler. Sıradan beş ayeti Kur'an-ı Kerim'in ama öyle azim, öyle muhteşem, öyle taze kitabımız var ki, işte hep beraber gördük ki gözlüğünü alıp Araf suresine baktın mı kâinatı bir ayetinde okuyorsun. Bütün sınırları gözünün önüne dökülüyor.

Al gözlüğünü, 35. ayetine getir. Oradan kâinatı başka bir pencereden okutuyor sana. Yeter ki bu, Allah'ın kitabıdır diye bak. Bu bir propaganda kitabı değil, bu bir teselli kitabı değil. Ona Allah'ın kitabı diye bak. Ümmet-i Muhammed'in hiçbir derdi olmadığını da görürsün. Ümmet-i Muhammed Allah'ın mülkünde, Allah'ın iradesi dışında bir belaya uğramış değil ki. Kim bilir hangi nesillerin, dedelerimizden hangisinin işlediği bir hatadan dolayı bugün burada sıkıntı çekiyoruz. Belki de bizim şimdi ihtiyaçlarımızın Suriye'de, Irak'ta, Arakan'da, filan yerde akıttıkları gözyaşı biiznillah bir asır sonra insanlığın Allah'ın kitabı ile kâinatı nurlandırdığı gün büyümüş fidanların suyunu döküyoruz.

Allah bu Kur'an medeniyetini müminlerin gözyaşlarıyla sulamak istiyorsa sen bunu engelleyemezsin. Sen gözyaşı akıtmayı beceremeyen bir mümin olabilirsin ama Allah, Filistin'deki veya Mısır zindanlarındaki kullarının gözyaşlarıyla sulamak istiyordur bu büyük medeniyet ağacını.

Bakan gözlerimizin gözlük numaraları çok önemli kardeşlerim. Ne görmeye çalışıyorsan Allah onu gösteriyor. Rabbimin gördüğünü göreyim diyorsan onu gösteriyor Allah. Ve sen bu büyük planda, keşke bunlar olmasaydı, Rabbim şu şekilde bana ihsanda bulunsaydı dersin. Bunu temenni etmekte sıkıntı yok ama Rabbin seni bir meydanda toplanmış da binlerce müminin aynı anda öldürüleceği büyük bir faciayla karşılaştırmışsa, senin beşer olarak hatan yoksa, sadece küfrün kudurmuş zamanına rastladığın için böyle bir sıkıntıyla karşılaştıysan sen, o zaman o kadar yiğit olursun ki; Buruc suresindeki delikanlıyı hatırlıyor musunuz? Çıktı ne dedi: Benim ölümümle insanlar Allah diyecekse öldür beni." Ve öldürttü kendini.

Allah Teâlâ onları, bizim çocuklarımıza yatarken anlatacağımız hikâyeler olarak anlatmıyor. Benim gözyaşlarım, ümmetimden kadınların gözyaşları İman, eğer ümmetin geleceğinin yeşermesi için gerekiyorsa iki gözümden Kızılırmak kadar yaş aksın ama ümmetimin geleceği yeşersin demektir. Buruc suresindeki delikanlı bunu yaptı işte. İman budur. Onu Allah, yemin üstüne yemin ederek anlatıyor.

Allah **وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ** diye Allah yemin üstüne yemin niye ediyor? Bir delikanlı kalkar da seyredenlerin iman etmesi uğruna "beni öldür" diye canını pazarlarsa Allah da kitabında onu kıyamete kadar müminler okuya okuya anlasınlar diye **وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ** diye yerleri gökleri inletecek kadar gür bir sedayla bize anlatır. Ama hem İslam ağacı yeşerecek hem sen sulama zahmetine katlanmayacaksın bu ağacı; böylesini kimseye göstermedi Allah şimdiye kadar. Cennette zaten kullar kulluğunu yapardı. Melekler zaten Allah'a secde ediyor. Burası gözyaşıyla ağaç sulama toprağıdır. Analar gözyaşları, babalar alın terleriyle, eşler birbirlerine tahammülle İslam ağacını

sulayacaklar. Gözyaşlarımızın büyük ağacı sulamaya yettiğini görünce Allah, yemyeşil bir dünya ile karşılaşacağız. Bunun dışındaki edebiyattır arkadaşlar. İşte Nahl suresinin hepimizin kulağına en yüksek sesle söylediği hakikat budur.

وَلَا تُحْسِبَنَّ اللَّهُ غَافِلًا

“Allah’ı gafil zannetme.”

Suriye’den, Filistin’den, Irak’tan, Asya’dan, Avrupa’dan, Amerika’dan, Türkiye’den, Anadolu’dan, Trakya’dan, insandan, hayvandan ve eşyadan, sudan, denizden... hiçbir şeyden gafil zannetme Allah’ı. Yarattı da başıboş mu bıraktı Allah? Keçileri boş bırakıyor mu ki Allah? Develeri boş bıraktı mı, başıboş bıraktı mı ki çöllerde insanı başıboş bırakacak?

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.